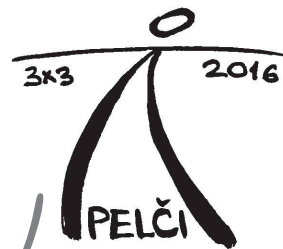

Ceturtdā

Ceļmallapa

Pelču 3x3 saietā avīze 2016. gads Trešdiena 27. jūlijs

Pateicības vainags dēlam

Ženija Silova no Auces 3x3 saietā ir pirmoreiz: viņa ir pārsteigumu, prieka un gandarījuma pilna.

Pirms pāris gadiem Ženija piedzīvoja skaudru dzīves posmu. Septembrī tai saulē aizgāja viņas vīrs, bet janvārī – pilnīgi negaidīti arī 37 gadus vecais dēls Jānis: viņu spēka gados piemeklēja insults. Ženija stāsta, ka Jānis bija saulgrīžu bērns – dzimis 22. jūnijā –, un viņu ļoti, ļoti interesēja viss latviskais: spēka zīmes, spēka dziesmas, pirts. Jānis no šīs saules arī šķīrās pirti – vietā, kur viņš bija tik laimīgs. Pārdzīvot divu, tuvu cilvēku aiziešanu Ženijai bijis ļoti grūti.

Ženija jau sen bija gribējusi piedalīties kādā 3x3 saietā, bet isti nezināja, kā te nokļūt, un – arī nesanāca. Šogad viņu uz Pelčiem uzaicināja radniece Evija no Luksemburgas, un nu Ženija ir te. Pelču 3x3 viņa izvēlējusies divas ievirzes – Tautas dziedniecību pie Līgas Reiteres un Latvīskos rituālus un tradīcijas senāk un tagad pie Ineses Krūmiņas. Ženija brīnās, kā var viss tā sakārtoties, ka viņa tieši tagad satikusi šos cilvēkus. "Cik ļoti Līga ar saviem vārdiem un zināšanām spēja man palīdzēt daudz ko saprast! Arī Ineses stāstījums par bedībām man

deva atbildes uz neskaidrajiem jautājumiem," saka Ženija. Līga mācīja pīt vainagu: trīs smilgas ir ģimene un otras trīs smilgas – dzimtas trīs paaudzes. Kā viss savijas, sasienas, viens otru notur, papildina, top spēcīgs un ir ar ziediem jārūpējas. Stāsts par vainagu kā sākumu spēja atraisīt mezglos savilkās domas. Līga atceras: kad Ženija bija nopinusi sprīdi garu vainaga posmu, viņa to paņēmusi klēpī kā mazu bērniņu, piespiedusi pie krūts un aijājusi. Viņa sapratusi: vainags ir jāpabeidz. Un jau otrdienas vakarā tas bija izauklēts.

Ženija saka: "Zinu, ka arī mans dēls Jānis ļoti, ļoti būtu gribējis būt te – mēs abi kopā būtu vēlējušies to piedzīvot. Tādēļ šo vainagu, ko uzpinu 3x3 saietā, es aizvedīšu, uzlikšu Jānim uz kapiņa un pateikšu viņam lielu, lielu paldies par to, kā viņš mani ir mācījis: tieši sekojot viņa interesēm, arī es esmu nonākusi 3x3. Un jau šīs dažas dienas ir mainījušas manu domāšanu. Atsākšu septembrī darbu Auces vidusskolā un gan savai klasei, gan kolēģiem nododu to, ko esmu te sapratusi: to, cik mēs visi esam saistīti ar dabu, un to, cik citādi mēs varam domāt un dzīvot."

Lolita

Dienas tēma Ceļamaize

Tu jau zini: ceļamaize var būt arī padoms. To dod, nekad nezinot – saņēmējs paņems vai atstās nemanītu.

"Nemāci mani!" Ir taču dzirdēta tāda dusmīga frāze, vai ne? Bet ir padomi, ko saņemt, paņemt un pieņemt, par to pat īsti nepiedomājot. Reiz man lielais dēls saka: "Kad teātrī kādam sāk zvanīt telefons, tu vienmēr teici, ka tev ir kauns tā cilvēka vietā. Es tad vienmēr domāju: kāpēc tev kauns? Tev taču neviena! Bet vakar vakarā skatos teātri, kaut kam sāk zvanīt telefons, un es jūtu: man ir kauns. Un tad es sapratu – tas man no tevis."

Mans vīratēvs savam dēlam ir devis vairākus padomus, un es tos stāstu tālāk: ja nu kādam tēvam noder nodaļai ceļamaizē savam dēlam. Viens no padomiem: pirms apņemt sievu, paskaties uz viņas māti – tāda būs tava sieva pēc daudziem gadiem. Un otrais padoms: vienmēr rūpīgi apdomā, kur un, pats galvenais, ar ko kopā tu dzer. Nemēģināšu šos padomus atšķetināt – tā lai paliek vīru tiesa.

Bet padoms, ko es pati esmu paņēmusi ceļamaizē no saviem vecākiem, ir darbs. Tieši tāds pats padoms izskanēja arī sarunā ar Latvijas 3x3 grāmatas autori Rasmu Zvejnieci. Jautāju viņai: "Darbs – arī grāmatas rakstīšana – ir ceļš. Gan jau kādā brīdī ir kāda gramība, bedre. Kā tu šādos brīžos ar sevi tiec galā, lai turpinātu ceļu un negrieztos riņķī?" Un Rasma atbildēja: "Turpinu darbu. Negaidot īpašu iedvesmu vai noskaņu. Cītīgs darbs vienmēr dod rezultātu."

Lolita

Ceturtdien, 28. jūlijā
TĒMA – CEĻRĀDIS

No 7.00 Makšķerēšana –
pie Ulda Pelčera viņa zivju
diķos
8.00-9.00 Celšanās, rīta
modināšana
9.00-9.30 Brokastis
9.30-10.00 TV, informācija,
dienas tēma, jubilāru sumiņā-
šana skolas 3.st. zālē
10.15-12.45 Rīta ievirzes
13.00-14.00 Pusdienas
14.00-16.00 Pēcpusdienas
ievirzes
16.15-17.15 Apvārsnī zināt-
nieks Ivars Kalviņš pils 2.st.
zālē
16.15-18.30 Pievakares
nodarbības
18.30-19.30 Vakariņas
19.30-21.00 Ģimeņu orientē-
šanās stadionā
21.00 Vakardziesma.
Vakara pasaciņa
21.30-22.30 Leģendu nakts
pili
22.30-23.30 Nakts viese - kul-
tūras ministre Dace Melbārde
22.30... Zolīte pils kafējnicā
22.30-23.30 Danči mazajiem
parkā
23.30... Danči no 14 ga-
diem parkā; nikšana pili

Paziņojumi

● Nometnieki, neejiet tik agri
gulēt! Izmantojiet iespēju izdanco-
ties dančos.

● Lūgums visiem gribētājiem
pierakstīties ģimeņu orientēšanās
pasākumam, kas notiks ceturtdien,
28. jūlijā 19.30 stadionā.

Pierakstu lapa
pils gaitenī.

● Agnesei
Veldrei pazu-
dis sirdij ļoti
dārgs auskars.
Ja kāds at-
rod, nogādā-
jiet infocentrā!
Iespējamā pa-
zušanas vieta –
pie pils skatuves.

Piedalies!

Leģendu nakts Pelču pilī

**Ceturtdienas vakarā saietā da-
libnieki aicināti piedalīties spēlē
"Leģendu Nakts Pelču pilī".**

Tas būs aizraujošs piedzīvojums
Pelču pils vēsturē. Visi interesenti lūg-
ti pulcēties ceturtdien pulksten 21:25
pie ieejas pili. Lūdzu nenokavējiet sā-
kumu, jo spēlei pievienotie vēlāk ne-
varēs. Atkarībā no spēles dalībnieku
skaita tiks ātri izveidotas desmit gru-
pas, kuras pašu izvēlēta un iecelta
grupas vadītāja vadībā dosies iekšā
pili, lai apmeklētu desmit spēles sta-
cijas. Grupas vadītājs saņems bukletu
ar apmeklējumu secību, kas noteikti
jāievēro, lai izvairītos no drūzmēša-
nās, un varētu izbaudīt spēles burvību.
Katrā no stacijām gaida pārsteigums,

izklaide vai uzdevums. Satiksiet gan
Pelču pils spoku – Balto Dāmu, gan
augstdzimušos Kurzemes muļžniekus,
gan avotiņa sargātāju bruņinieku, gan
gudro zilnieci, gan (ja labi paveiksies!)
pat pašu pils īpašnieku – firstu Līvenu
(pils priekšā ganisies arī viņa uztica-
mais Zirgs!). Lai ar Pelču pils leģendām
varētu iepazīties visi gribētāji, uzturē-
šanās laiks stacijās ir ierobežots – ik
pēc astoņām minūtēm skanēs liels
skolas zvans, kas vēstīs, ka jādodas uz
nākamo staciju (norādes ar bultiņām
redzēsiet uz grīdas). Atraktīvākajai,
precīzākajai un atjautīgākajai grupai –
Pelču pils speciālbālva!! Spēli organizē
Pelču aktīvākie ļaudis.

Uzmanību! Divas stundas pirms spē-
les sākuma Pelču pils būs slēgta.

Pasākums

Skan smieklī un Zupāns

**Otrdienas vakarā saietā dalīb-
niekus priecēja aktrise, kuldīdz-
niece Indra Burkovska.**

Dalīdamās atmiņā spar
skolas gadiem, Indra tei-
ca: "Man patika iet skolā.
Pareizāk sakot: 1.septem-
brī patika, bet 2.septembra
vidū vairs ne tik ļoti pati-
ka." Indra atzinās: kad kla-
ses un skolas biedri satie-
kas pēc vairākiem gadiem,
var salīdzināt – kā kurš
mācījās skolas laikā un
kas kuram pieder tagad.
Proti: tiem, kas mācījās uz
divniekiem, tagad ir māja
un mašīna. Tiem, kas mā-
cījās uz trijniekiem, tagad
ir māja, mašīna un mobi-
lais telefons. Bet tiem, kas
mācījās uz pieciniekiem,
tagad ir plīks pauris, ace-
nes, parādi un trīszaigžņu
ordenis no nerūsējošā tē-
rauda. Un tad Indra ņēma
savu akordeonu Zupānu
un dziedāja, jo bez tā viņa
nevarot. Indra skatītāju
vidū redzēja daudz drau-
gu un īpaši viņa pateicās
Uldim Siliņam. "Tajā gadā,
kad Uldis man palūdza uz-

rakstīt ievadrakstu viņa grāmatai, tajā
gadā es, Uldi, biju laimīga."

Lolita

Pelču 3x3 ģimenes

Ņina Nosireva un viņas mazmeita Jevgeņija ir no Novosibirskas Krievijā. Mūsu saruna ar Ņinu notiek tā – es jautāju latviski, viņa atbild latgaliski. Sibīrijas latgaliene, kuras vectēvs un vecmāte ap 1900. gadu aizbrauca uz Krieviju iegūt zemi. Vecvecāki teikuši, ka ir no Latgales, lai gan bija no toreizējās Vitebskas guberņas. Tā ģimene sāka iesakņoties jaunā mājvietā.

Jevgeņija mācīsies 9. klasē, Ņina ir pensionāre. Gadu gadiem strādāja rūpnīcā, tagad pašvaldības poliklinikas reģistratūrā. Viņas meita, Jevgeņijas mamma, strādā augstskolā par redaktori un redīgē zinātniskus tekstus, dzīvo atsevišķi. „Pēdējos gados pie mums brauc ekspedīcijas no Latvijas Universitātes. Ar šiem cilvēkiem sadraudzējamies un, pateicoties viņiem, arī nokļuvām 3x3 saietā,” stāsta Ņina. Pirmoreiz viņa uz šejieni atbrauca 2013. gadā ciemoties, viņas mamma Moņa gan Latviju nav redzējusi. „Mums saietā patīk, var redzēt, ka cilvēkiem patīk uz to braukt. Nu mums būs, ko ziemā atcerēties,” Ņina pasmaida.

Rūjienieši Anita un Valdis Zvirbuli saietā ir kopā ar trim meitām, trim znotiem un diviem mazbērniem.

Jaunāko meitu sauc Zane, viņas vīru – Aigars, vidējā ir Evija, viņas vīrs Jānis, dēls Toms, vecākā ir Gundega, viņas vīru sauc Ainars, meitu – Krista. Visi 10 mitinās vienā istabā. Jaunās ģimenes saietos bijušas vairākkārt, taču vecākus atveduši pirmoreiz. Solījuši, ka būs interesanti, un ir arī. Turklāt var atpūsties no darba. Anita savulaik bijusi profesionāla audēja „sadzīves pakalpojumos”,

tagad auž mājās linu dvieļus, sedziņas, lupatu deķus. Krāsainie deķi piedzīvo popularitātes renesansi, tādus klājojot pat kaķiem – oranžu sedziņu noauda oranžam kaķim. Valdis strādā autoservisa veikalā par pārdevēju, kādreiz servisā bijis autoatslēdznieks. „Pagaidām neko nenožēlojam,” viņi saka par Pelču 3x3 un iespaidu pilni pārstāsta ekskursiju uz Ēdoli, Alsungu, Jūrkalni. Valdis jūsmo par skaisto Ēdoles baznīcu, kas nav cietausi pat kara laikā un gadsimtiem stāv neskarta.

Aizputnieki Varis un Baiba Santi saietā ir ar 15 gadus veco dēlu Albertu.

Ģimenē ir vēl divi pieauguši dēli – Klāvs (26) un Mārtiņš (29). Alberts ir skolnieks, Baiba – skolotāja Lažas speciālajā internātpamatskolā, Varis vada viņa darīšanas ievirzi un ir... (neuzminējāt!) fotomākslinieks, telekomunikāciju inženieris un arī vīndaris. Strādā uzņēmumā „Latvenergo”, 10 gadus bijis Liepājas fotokluba „Fotast” vadītājs, rīkojis personālizstādes. „Ja grib garu dzīvi, tad jādzīvo intensīvi,” viņš saka.

Santi saietā pirmoreiz. Mārim patīk 3x3 ģimeniskā gaisotne un cilvēku atvērtība. Abi ar Baibu izvēlējušies Gleznošanas ievirzi. Māris pat gribētu gleznošanu apgūt nopietni un uzskata, ka šī prasme viņam palīdzētu fotomākslā. „Var gadīties, ka nometnē nonāksu vēl kādu reizi, bet ne katru gadu. Negribu sevi piesaistīt kaut kam vienam. Saiets, iespējams, ļoti vajadzīgs cilvēkiem, kuriem grūtāk kontaktēties ar citiem, bet man arī dzīvē katru dienu ir tā kā šeit,” Māris saka.

Agrita

3x3 grāmata – radošs kopdarbs

Šovakar atvērsim grāmatu par Latvijas 3x3 saietiem. Viena no 3x3 grāmatas autorēm – Rasma Zvejniece –, nav Pelču 3x3 dalībniece, bet šovakar viņa būs te.

Kā Tu satikies ar 3x3?

Ar 3x3 satikos, pateicoties balviešiem Līgai un Mārim Kozlovskiem, bet paliku šajā kustībā, pateicoties Bitiniekiem un 3x3 avīzēm. Pirmoreiz mūsu ģimene nokļuva 3x3 Salā 1993. gadā Kozlovsku vietā. Pēc trim gadiem 3x3 organizēja Kozlovski Viļakā, viņi mani kā vietējo žurnālistu aicināja strādāt nometnes avīzē. Viļakā satikāmies ar Kuldīgas kolēģi no Kuldīgas Daigu Bitinieci, un 2000. gadā viņa mani aicināja sev talkā Aglonas 3x3 avīzē. Tā sākās mūsu 3x3 draudzība – meita Zane sadraudzējās ar Bitinieku meitām, vīrs Pēteris, kurš mums pievienojās 3x3 gaitās vēl pēc gada, atrada domubiedrus – Bitinieku Aldi un Siliņuldi. Tā mēs tikāmies un kopā strādājām vai ik vasaru.

3x3 saietos Tu parasti strādā. Vai Tev tomēr ir izdevies apmeklēt arī ievirzes?

No 18 nometnēm, kurās esmu bijusi, tikai pirmajā biju vienkārši dalībniece. 15 nometnēs strādāju avīzes redakcijā, divās pēdējās kopā ar Daigu strādājām pie 3x3 vēstures grāmatas. Žurnālistam – arī 3x3 nometnēs – ir tā privilēģija redzēt un dzirdēt vairāk nekā tikai dalībniekam, jo jāapraksta jau visas ievirzes un notikumi. Tomēr dažreiz izdevās arī vienu otru ievirzi pilnā programmā iziet. Esmu bijusi ģimeņu seminārā, pļavas mācībā un Naukšēnos pat mazu lupatu deķīti noaudu!

Kā Tev pašas un citu veidotās saietu avīzes noderēja grāmatas tapšanā?

Vienmēr esmu zinājusi, ka avīzes nav tikai šodienas. Tās ir vēstures hronika. Grāmatu veidojot, par to jo īpaši pārliecinājamies. Pēc avīzēm ne tikai faktus likām kā mozaīku kopā, bet varējām izjust arī katras nometnes noskaņu.

Grāmatai ir divas autore: tu un Pelču 3x3 saietu vadītāja Daiga Bitiniece. Kā Jūs sadalījāt pienākumus?

Rucavas nometnē, kad ķērāmies pie grāmatas veidošanas, sadalījām nometnes, Krūmiņu nometņu atspoguļošanai tika deleģēts speciālkorespondente – Ieva Ploriņa. Katra sazinājamies ar savu nometņu vadītājiem, meklējām visu, kas 3x3 arhīva kastēs, kas internetā, ja trūka informācija vai fotogrāfijas – meklējām dalībniekus. Sarakstīto rediģējām abas ar Daigu, sazinoties e-pastā. Tad mums pievienojās maketētāja Gundega Kalendra. Lasījām, slīpējām un labojām vēl un vēl. Es vairāk biju korektore un statistiķe, kas arī dažādos ciparus un tabulas mēģināja grāmatas lappusēs iedabūt, bet Daiga bija grāmatas redakcijas galvenā persona, kas organizēja ievadrakstus, rakstīja projektu pieteikumus un risināja naudas lietas, organizēja drukāšanu un arī grāmatas atvēršanas pasākumu.

Kas bija Tavš lielākais pārsteigums, rakstot grāmatu?

Šī man ir jau otrā 3x3 grāmata. Pirmā daļa par 3x3 ārpus Latvijas izdota 2013. gadā. Tādēļ varbūt bija ne pārsteigumi, bet – salīdzinājumi. Piemēram, it kā paradoksāli, bet ārpus Latvijas grāmatai materiālu savākt bija vieglāk nekā par Latvijas nometnēm. Ārpuslatvijas nometņu vadītāji un dalībnieki bija atsaucīgāki un arī – ar pozitīvākām atmiņām. Zināms pārsteigums bija fakts, ka no Latvijas grāmatā pieminētajām 2058 personām (nometņu un ieviržu vadītāji, darba grupa, nometņu aprakstos pieminētie) 1551 minēts tikai vienu reizi. Tas nozīmē, ka vairums ieviržu vadītāju un organizatoru ir vietējie, kas neturpina būt 3x3 saimē. Bet šo ciparu, protams, var skatīt no otras puses – 507 ir bijuši 3x3 darītāji vairāk nekā vienu reizi.

Ja Tev būtu grāmatai jāuzraksta vēl viena sadaļa – par ko tā būtu?

Par 3x3 cilvēkiem, ģimenēm. Piemēram, par tiem, kas uzvilkuši karogu nometņu atklāšanā. Par 3x3 atstātajām pēdām vietās un cilvēkos. Palūkotu, piemēram, kādi izauguši pirmajā 3x3 Madlienā iestādītie ozoliņi. Par cilvēkiem, kuru dzīvē 3x3 noticis kaut kas ļoti personiski svarīgs. Somu ģimene 3x3 nometnei Višķos atdeva savu nozīmīgāko dzīves dienu – kāzas.

Visu nedēļu nometne gatavojās viņu kāzām, sestdienā tās arī notika – ne kā izrāde, bet paties notikums, un 3x3 dalībnieki bija viņu kāzu viesi. Somu ģimene pēc tam vairs nav bijusi 3x3 nometnēs, tāpēc priecājos, ka viņi dalījās atmiņās un fotogrāfijās, un ceru, ka viņi atbrauks uz grāmatas atvēršanu.

Pastāsti par savu ģimeni – arī viņi ir aktīvi 3x3nieki. Kā klājas Zanei, Pēterim?

Esam ar Pēteri kļuvuši bagātāki un brīvāki. Bagātāka kļuvusi mūsu ģimene – dēla Oskara ģimenē mums ir jau divi mazbērni Ance un Emīls, un Zane pošas rudenī mainīt uzvārdu. Bērni dzīvo savās dzīvēs, tā ka ikdienā esam kļuvuši vientuļāki jeb – brīvāki.

Kāpēc Jūs šogad neesat Pelču saietā dalībnieku pulkā?

Kopš Zane izaugusi un nebrauca uz 3x3 nometnēm – man bija sajūta, ka jāpieliek punkts. 3x3 izjutu kā ģimenes kopābūšanas vietu, nevis kā darba vietu. Tādēļ jādod vieta strādāt tiem, kam ir bērni tādā vecumā, kad viņu dēļ ir svarīgi būt 3x3. Ļoti ceru, ka pienāks laiks, kad mums tiks uzticēti mazbērni vai arī bērnu ģimenes brauks uz 3x3 un aicinās mūs līdzī kā atbalsta personālu. Tad ar prieku atgriezīšos 3x3 dzīvē.

Kas Tavuprāt ir 3x3 kustības ilgā mūža atslēga?

Ļoti gudra Līgas Rupertes ideja par latvietības kopšanu caur ģimeni, neformāla, bet stingra sistēma, nometņu struktūra un tradīcijas. Un 3x3 pamati – Līga un Arnolds Ruperti ASV, Krūmiņu dzimta Latvijā.

Lolita

Gribam zināt!

Kas jauns ievirzēs?

Kārlis:

Biju Vilku mācībā. Mēs uztaisījām uguņi no materiāliem – tā kā dzelzs, bet ne dzelzs. Varētu būt, ka tas bija krams. Sākām arī loka gatavošanu. Re, man rokās jau tā pamats.

Bultas mēs arī taisījām. Katrā ziņā man viss Vilku ievirzē ļoti patīk.

Zane:

Tautas tērpa krekla darināšanas ievirzē kļuva skaidrs, ka būs jāstrādā, jo neiet tik ātri. Mūsu ir gana daudz, tāpēc nākas uzgaidīt, lai saņemtu padomu.

Bet tas ir saprotams. Nodarbības gan vairs tikai četras atlikušas. Jau tagad skaidrs, ka ar tām būs par maz. Man gan teica, ka tā šajās praktiskajās ievirzēs esot ierasta lieta, ka jādarbojas būs arī brīvajā laikā. Gribu paspēt radīt sev garo arheoloģisko kreklu jau līdz Daudzinājumam. Tā man būs pirmā sastāvdaļa savam tautastērpiņam.

Gints:

Varu izcelt divas ievirzes: Vīna darināšanu, jo tur ievirzes vadītājam Varim Santam visu laiku veidojas izcils dialogs ar Linardu Libertu (bērzu sulu un vīnu maestro).

Bija ļoti patīkami noklausīties. Otrai ievirzei es nemaz nebiju pieteicies. Redz, Politikas ievirzē mans dēls pirmdien aizmīga un otrdien bija tuvu tam, lai atkal aizmigtu. Tad nu mēs aizgājām uz Koka darbiem un uztaisījām mašīnīti. Man ļoti patīka, dēlam arī. Man šķiet – viņš ar to mašīnīti pat gulēs.

Toms:

Mēs Animācijas ievirzē zīmējam filmiņas. Es jau vienu uzzīmēju. Vakar sāku, un šodien jau bija filmēšana. Sarežģītākais ir izdomāt, par ko taisīt filmu. Šoreiz galvenajā lomā man ir mašīna, kurā brauc koks.

Mazais nakts koncerts

Pirmdienas vakarā Peoniju dārzā “Ziedoņi” uzstājās vijolnieks Edgars Ziņģe. Dārza saimniece Dagnija Voika bija rūpīgi gaidījusi klausītājus: zālē izklātas segas, celiņa malā aizdegta sveces. Lielais lietus nedaudz radijis bažas par koncerta vietu, bet, kā saka Dagnija, šis ir plāns B, bija plāns A un C.

Apkārt neizsakāms klusums. Tāds, ka šalc ausīs. Tāds, kurš ir spēcīgāks par skaņu. Un vienu brīdi pat sāk šķist, ka nevajag vijoli, ka šī jau ir tā nakts mūzika, kuru mēs vēlamies dzirdēt.

Kad sagaidīti klausītāji, Edgars pieglauž vaigu vijolei kā tuvam draugam, un sākas mūzikas ceļš pie klausītāja. Kopā savijoties sintezatora skaņai un vijolei, klusumā ieplūst pasauleslavenu melodiju skaņas. Pat ja klausītājs nezina komponista vārdu un darba nosaukumu, melodijas ir pazīstamas, dzirdētas. Kaut kas no “Karmenas”, kaut kas par sauli, kaut kas par mīlestību. Mūzikas valoda ir bez vārdiem.

Vijoles skaņa rodas krustcelēs – kad vijoles stīgu ceļš krustojas ar vijoles lociņa ceļu. Mūzikas ceļš vakara klusumā veda no sirds uz sirdi.

Būt gulbim starp gulbjiem

Otrdienas vakarā Inese Krūmiņa mūs sagaida, dedzot sveces.

No sākuma nav skaidra sveču izvietojuma nozīme: tās veido trīs starus, no kuriem divi ir kopā ciešāk, bet trešais ir it kā atdalījies. Vakara gaitā rodam tam atšifrējumu – tie simbolizē izvēli. Arī mēs šovakar esam izdarījuši savu izvēli – būt pasakas klausītāji.

Sākumā Inese klusu pastāsta, ka pasakas klausīšanās ir klusa pabūšana. Ir jābūt iekšēji klusiem, lai sadzirdētu, ko pasaka pasaka. Tas ir iztēles ceļojums.

Kopā sveču gaismā nodziedam “Man bij’ viena gara pupa”. Šai dziesmai ir liela līdzība ar to, kas notiek ar pasakas klausīšanos. Kad klausāties mūziku, rodas emocionālā saikne, izpratne par to, kāda ir pasaules kārtība.

Pasaka iedod zīmi, ceļa rādītāju. Pasaka ir visās kultūrās. Ir tautas, kur tās nenodala no teikām. Pasakā neuzmācīgā veidā dzirdam, kā dzīvot mierīgāk. Pasakas ir daudzslāņainas. Kad pasaku teicējs stāsta pasaku, bērni klausās atplestām mutēm. Pieaugušie smaida, ķīķina, apšaubā pasakā teikto. Mums ir dažādi simboliskie slāņi, kā pasaku uztvert. Senos laikos vecvecāki “jā” vai “nē” vietā atbildēja ar pasaku, tā pasakot priekšā.

Inese par savu vakara tēmu saka: “Dažreiz var domāt, ka es vedinu prom no racionālā, bet tā nav.” Pasaka tāpat kā mūzika sakārto labākā veidā mūsu izpratni par pasauli. Tie ir rīcības modeļu krājumi. Ja pasakas varonim jātiek cauri grūtībām un jāatgriežas mājās, mums tiek pateikts, kā rīkoties dažādos slāņos.

Inese mums liek atsaukt atmiņā jebkuru pasaku par trīs tēva dēliem. Jā, mēs,

visi klausītāji, tādas zinām. Sižets tajās ir iepriekš paredzams – mulķītis uzvar. Bet Inese mums uz šo pasaku liek paraudzīties no cita skatupunkta – dziļāk. Kustība pasakā sākas tad, kad nomirst labais tēvs vai māte, kad mirušā vietā ierodas jaunais tēvs/māte vai arī šī vieta paliek tukša. Tad brāļiem ir jādomā, ko darīt tālāk. Tāpat arī pusaudzīm mēs nomirstam kā labais tēvs/māte, un viņam ir jādomā pasaulē. Vispirms trešais tēva dēls nonāk krustcelēs. Viņš izvēlas iet ne tur, kur brāļi. Bara instinkts ir, bet mēs drikstam izvēlēties CITU ceļu.

Pēc pārbaudījumiem trešais tēva dēls jaunā statusā atgriežas mājās vai nokļūst jaunā vietā, kur ir piederīgs (apprec princesi). Arī pusaudzīm ir spēja veikt darbus, pārbaudījumus, lai jaunā statusā dzīvotu ilgi un laimīgi – ar šādiem vārdiem taču beidzas tik daudzas pasakas.

Inese mums lasa no angļu valodas tulkotu pasaku “Neglītāis pilēns”. Pīles mazulis ir neglītis, atšķirīgs, māte viņu aizstāv, bet vēlāk patriec. Viņš meklē sev vietu, taču tiek izsmiets sava izskata dēļ. Pēc vairākiem mēnešiem viņš satiek gulbjus, kuriem, izrādās, viņš ir kļuvis līdzīgs.

Pēc pasakas Inese atgādina, ka dažreiz gadās nonākt situācijā, kad nejūtamies savā esošajā sistēmā piederīgi. Kur jūtamies kā neglītie pilēni? Kurās situācijās atrodam savus baltos gulbjus? Mums nepieciešams pulks, kurā jūtamies paši, kurā nebaidāmies pateikt ne tā, uzvesties ne tā. Tā ir runa par piederību. “Garīgā komforta sajūtu ieguvu Madlīenas 3x3, kas bija mana pirmā nometne. Šeit esmu gulbis starp gulbjiem. Šī sajūta mani neatstāj,” klusi smaidot saka Inese.

Iveta

Gribam zināt!

Jānis:

Ekskursijas dēļ man tuvās ievirzes gan cietaušas. Pirmdien divas vietējās zinātajās, vietējās skolas muzeja veidotājās, ļoti interesanti stāstīja par Pelču pils vēsturi. Man visvairāk atmiņā iespiekušies stāsti par pagājušā gadsimta četrdesmitajiem gadiem, kad te bija Kurzemes grupējuma vācu štābs. Gājām arī uz bijušajām bunkuru vietām, kur gan neko vairs nevarēja ieraudzīt.

Krista:

Eju uz Novada mācību un Jauniešu klubu. Tā kā es esmu no Valmieras un īsti nezinu, kā izskatās Kuldīga, izvēlējos Novada mācību, lai varētu salīdzināt. Par Kuldīgu nevar sūdzēties, bet Valmiera, protams, ir foršāka. Par Jauniešu klubu gan vēl neko daudz nevaru pateikt – pirmdien iepazīnāties, otrdien bija ekskursija. Galvenais ir iepazīties ar jauniem cilvēkiem, kādas spēles kopā paspēlēt.

Dace:

Esmu pastāvīgā Rīta rosmes apmeklētāja. Kārtīgi iesildām visu ķermeni – galvu, pirkstus, kājas. Bija arī ļoti labi vingrojumi rokām un pleciem – visiem, kuri ikdienā sēž pie datora, ļoti noderīgi vingrinājumi. Laikam jāapstiprina baumas, ka uz vakara nikšanu cilvēku ir vairāk nekā uz rīta vingrošanu. Katrs jau te izvēlas to, kas pašam labāk patīk.

Vivita:

Vienmēr esmu galvenajā ievirzē – Nikšanā. Šogad dziesmu grāmatas nav, un tas ir labi. Man patīk, ka cilvēki cenšas atcerēties kaut ko paši. Līdzko ir grāmata, pazūd tas, kas ir tevī iekšā. Es gan zinu, ka ne visi domā tāpat. Populārākā dziesma līdz šim Pelčos ir bijusi «Tur nebij' nekas, tur nebūs nekas, tik krūmiņš kustējās.» Tas ir Tomašūna veltījums Krūmiņu pārim.

Dīvs

Edgars mācās

Servīzi, nevis pīlītes!

Ar floristikā tapušo vainagu galvā un gleznošanā iesācējiem tapušo gleznu kā acuraugu esmu gatavs mācīties tālāk: dodos uz keramiku.

Bērniem 3x3 keramika ir sarūpējusi tiešām lielisku pārsteigumu – iedzinusi pagrabā! Un ne jau vienkāršā! Tas savulaik bijis brūzis, tad cietums, pēc tam publiskā pirts un meitu māja. Kā es to zinu? – pagraba sienas to man pastāstīja. Runā, ka tur klistot rēgi!... divas sievietes, kas bijušas kaprači. Kādā reizē, kapu rokot, zeme bijusi dīkti mālaina. Abas riktīgi nomocijušās, tad metušas mieru un aiz briesmīga pārguruma no māla klumzakiem sākušas veidot pīlītes. Gājis laiks, kapi aizauguši, viņas tik lipinājušas un nav bijušas dabūnamas no tās vietas prom. Tad toreizējais muižkungs, kam pīlītes bija ļoti iepatikušās, līcis tām virsū uzcelt ledus pagrabu, nu,... lai ilgāk saglabājas. Darbs tādā aukstumā uzreiz palēninājies, toties nodoms izdevies godam – viņas abas tur var ieraudzīt vēl šobaltdien. Lai varētu sievietes atšķirt, muižkungs vienai no viņām uzlīcis galvā rūķu cepuri. Jaunākos laikos

abas tikušas arī pie vārdiem – Danute Sile, kura pīlītes mēģina izveidot uz ripas (parasti sanāk tikai kaut kādas vāzes un šķīvji), un Agnese Fogeļe, ar rūķu cepuri, kura joprojām saglabājusi lipināšanas tradīciju. Šajos drebulīgajos apstākļos bērniem iestāstīts, ka tajā pagrabā varēs uztaisīt mazas blodiņas, šķīvīšus, krūzītes. Es atnācu, un, saprotot situāciju, uzreiz iebildu: stop! Jūs man acis neaizmāļēsiet. Nevajag man pīlītes, gribu... servīzi! A-hā! Šīs abas uz pakajas. Iedeva man rokā māla bumbu, un saka, lai sāku taisīt blodiņu. Paga, ko? Šitādas blodiņas pie Vasilevskas Evaldas Latgalē esmu pietaisījis veselu čupu. Es tā nebiju ar mieru, un no baltā māla divās minūtēs izveidoju... terīni! Kas ir... svešvārdiņš? Tas tāds trauks, – zupai. Skaidrs kā diena – atsaldētās pagraba mālinieces nav no šī laikmeta. Un to, šķiet, jūta arī daži no kādiem 20 bērniem, kuri jau pēc 25 minūšu verdzības, teicās visu padarījuši un centās visiem iespējamiem līdzekļiem atstāt telpas: vienam čurāt, otram dzert, trešam mammu. Jāsaka, ka daudzi izšmauca sveikā, jo rūķu cepuru sieva ik palaikam atkārtoja, "uz mājām tu nevari iet!". Teicu, ka pasaukšu tēti, un šīs, domādamas, ka tas jau laikam tas pats vecais muižkungs, smaidīdamas sāka stāstīt par pīlīšu tehnikas (pašas nosaukušas par Kurzemes māla apgleznošanas tehniku) pamatprincipiem. Vairs neatminos, kā tas beidzās, jo arī man bija nedaudz atsaldētās smadzenes, bet, kad atjēdzos, 3x3 nometne bija tukša. Ta-a! Jau beigusies? Vai tiešām esmu bijis iespundēts pagrabā tik ilgu laiku? Fūū... nē... visi nometnieki aizbraukuši ekskursijā. Tātad nemanā esmu pavadījis tikai dažas stundas. Atziņa viena – ja satiec rūķi, saki, lai nepūš pīlītes!

Edgars

Strausi, kazas un vīns

Otrdienā uzreiz pēc pusdienām visi Pelču 3x3 saietā dalībnieki devās uz autobusiem, lai brauktu lielajā ekskursijās.

Pirmais maršruts varēja beigties pie Pelču veikala, jo autobuss gandrīz uzbrauca virsū Liepu mašīnai. Taču viss beidzās laimīgi, un ekskursanti varēja gan paspēlēt interesantas spēles, gan paēst zupu, gan izbaudīt savdabīgu ralliju ar autobusu pa smilšu ceļu.

Ekskursanti, kuru maršruts sākās ar Ķoniņciemu, priecājās par skaisto Lipaiķu baznīcu un baudīja ogu maizi Maras muižā. Esot bijusi sajūta, ka ekskursanti ieradusies pieņemšanā pie hercogienes.

Dikti laimīgi un priecīgi no ekskursijas atgriezās tie, kuri izvēlējās otro maršrutu – uz Paduri. Viņi bija gan senlietas

apskatījuši, gan jaunāko lauksaimniecības tehniku, gan automatizētus bišu stropus, gan daiļdārzos pabijuši. Kā saka – acis pamielojuši. Arī vēderam sava tiesa tikusi. "Smilškalnu" saimnieks ļāvis ēst avenas, cik var salasīt. Tad atnesis viņa pudeles un lējis tik glāzēs. Ekskursanti dzēruši, cik gribējuši un cik varējuši.

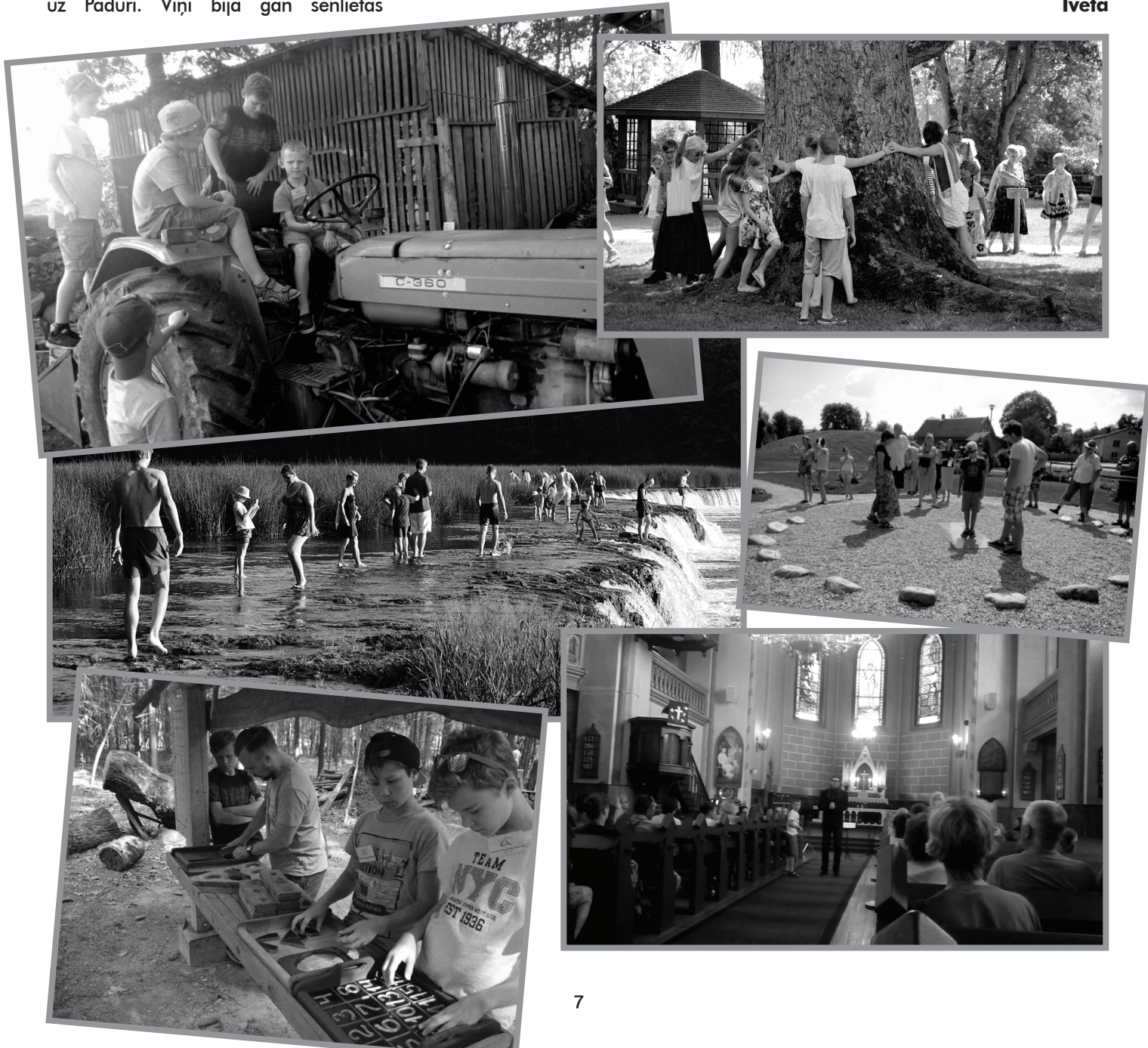
Ceļotāji uz Vārmes pagastu redzēja, kādu baznīcu iedzīvotāji ir uzbūvējuši, kā sakopuši pagasta centru. Tur ir pat saules pulkstenis, kurā pulkstenrādītājs var būt cilvēks. Pie kazu audzētājiem kazas redzēt gan bija pagrūti, jo tās no karstuma slēpās kūtīs, taču sierus ēst un ar suņiem spēlēties varēja jebkurš. Vislielāko prieku bērniem radīja peldēšanās viesu namā "Polīši", bet nepeldētāji varēja apmeklēt brīvdabas dievnamu.

Trešajā maršrutā ekskursanti apskatījuši skaistu tējas zāļu dārzu, un Vāgneru vīna dārzā nobaudīti vairāki vīni. Pēc tam ekskursanti iegriezās Pretošanās kustības muzejā, tad daļa devās uz Usmas ezeru, bet otra daļa – uz Usmas baznīcu.

Piektā maršruta braucēji devās uz Valtaiķiem. Pa ceļam viņi lielākajā strausu audzētavā iepazinās ar šo putnu ikdienas paradumiem un interesēm, paauklēja viņu bērnus.

Septītajā maršruta braucējiem kārdinošs likās galapunkts – Jūrkalnes stāvkrasts. Pa ceļam piestāja Īvandē, kur redzēja dzirnavas (ilgi esot meklējuši pašu dzirnavnieku), apskatīja muižu un lielāko baltegli Eiropā. Alsungas sievu dziedājums, valoda un tradīcijas bija labi ceļabiedri uz galapunktu.

Iveta

Joki

● Ekskursijas autobusā maza meitenīte ilgi raud un sauc: tēti, tēti! Autobusa šoferis saka: "Lai nāk pie manis! Kas zina, varbūt es esmu tētis!"

● Gide jautā autobusa šoferim: "Un Jūs pats esat bijis Vārmē?" Šoferis atbild: "Es? Nē, ko Jūs! Es te pirmo reizi! Te pat koki citādāki nekā Talsos!"

● Andris Tomašūns saka: "Šausmu lietas, šausmu lietas. Krūmiņš ved bērnus uz stadionu un saka: "Iesim piešaut rokas!"

● Kāds zēns no Vilku mācības stāsta mammai: "Mēs tur gatavojam tādu kā apmetni, bet gulēt mēs tur nevaram, jo mēs esam Vilki, bet tur tuvu mā dzīvo lapsa."

Apsveikums

Ilga Reizniece brīvībā!

26 gadus Ilga Reizniece atbildīgi un drosmīgi pildīja savus dienesta pienākumus Dančos un uzmanīja Zagli. Vakar beidzot viņa tika atbrīvota. Ilgas pienākumus ir pārņēmis Edgars Lipors, kurš "Ceļmallapā" zīmējas ar pseidonīmu Edgars. Paldies! Ilga var mierīgi baudīt godīgi nopelnīto brīvību.

Jauni rekordi

Pirmdienas vakarā zālē pie nīcēju centrālā galda, kur sēdēja priekšdziedātājs Tomašūns un muzikantes, arvien lika un lika klāt papildu galdus un pienāca jauni dziedātāji. Galds sagriezās garā čūskā, bufetē beidzās divas alus šķirnes, un tikai tad sāka atvadīties pirmie dziedātāji. Tie, kuri jau miegaini iztaustījās ārā no zāles, stāsta, ka nikuši līdz pusdiviem, bet dziedāšana vēl turpinājās.

Un vēl – tajā vakarā nikšanā cilvēki bija uz tāda vilņa, ka sākās valsēšana. Subjektīvi vērtējot, slavenākie deju pāri bija Inese un Jānis Atis Krūmiņi, kā arī Gints Kukainis un Dace Melbārde.

Savukārt nākamajā rītā tika pārsists saieta kinožurnālu rekords interesantuma un kvalitātes ziņā. Vismaz Līga Reitere žurnālistei Montai teica: viņai katrā nometnē šķitis, ka tur ir visinteresantākais kino, taču otrdienas sižeti ir pāri visiem.

Agrita

Uzmini nu! Ko Agrita Krieviņa un Līga Reitere meklē zem šī galda? Atbildi sūti īsziņā – 20245436.

Re, kā!

Kleopatras nakts

Man radies konflikts ar nerātņi celjāvēju, kas pēc nikšanas jau pirmajā naktī sapūta ceļabiedrus nezināmās gultnās.

Bet vēstīšu jums visu pēc kārtas: guļamistabā, kur šonedēļ nakšņošu (ja nenikšu), ir deviņas naktsmiera gultasvietas. Savus istabas kaimiņus īsti nesatiku, izņemot divus jaunus puisi. Nikšanā starp dziedāšanu sarunās uzzinu, ka vēsturnieks Tomašūns Andris it kā arī ir tai pašā istabā.

Kleopatra: "Andri?! Mēs gulēsim kopā?"

Andris neticīgi: "Kāds tavs istabas numurs?"

Kleopatra: "Un kurā gultā?"

Andris: "Pa vidu augšā..."

Noskaidrojas, ka istabas numurs sakrīt un divstāvu gulta arī. Nekādu problēmu, jo nometnes vadītājai Daigai apsoliļos, ka esmu ar mieru gulēt kaut zem krūma.

Nikšanai pierimstot tā ap diviem naktī (kas neparasti pavēlu pirmajai, bet ne pārējām nometnes naktīm), drošu sirdi pa mēness apspīdēto ceļu devos pie miera. Lai viss notiktu klusi un ātri, jau iepriekš biju nolikusi naktskreklu uz

spilvena. Nu taustos pēc naktskrekla, bet sataustu...bārdu!!!

Šokā spēju tik nočukstēt: "Tomašūn! Ko tu dari manā gultā?!" Vēsturnieks nomurmina, ka viņa gulvietā dēļi vien. Kāda man daļa gar dēļiem, netaisos naktīs tēlot jogu! Paldies Dievam, Tomašūns pārvācās uz brīvo gultu blakus. Man gan aizdomas, ka tajā iekārtojies Ako. Bet miegs bija klāt un istabā palika kluss. Nakts pagāja mierīgi. No rīta, kā pienākas, ar labo kāju lēkšu laukā un... gandrīz uzkāpju Kenkam. Katrai sievietei patīk virietis pie kājām, taču vajag pabrīdināt vismaz sievieti agrīnā vecumā!

Otrā nakts pagāja samērā mierīgi, neviens pa kājām netaisās. Vismaz līdz puspieciem rītā, līdz Kenks atkal nemanāmi klusi ieņēma vietu pie manām klājām.

Kad kāda nometniece pieklājīgi aprasās, kā esmu gulējusi, atbildu, ka nekāda vaina ar septiņām virieškārtas būtnēm. Pēc tā jautātājai ziņkāri sejā nomainīja šaubas un draiskas ugunīņas.

P.S. Daži zinātnieki esot pierādījuši, ka gulēt naktī cilvēkam vajag tikai divdesmit minūtes!

Kleopatra

Aizdomās turamā komentārs

Kā jau nopietnā žurnālistikā pieņemts, jāuzklausu arī otras puses viedoklis. Lūk, Andra komentārs: "Es viņu izglābu, jo citādi ar Kleopatru būtu notikušas trakas lietas. Pirmkārt, manai otrā stāva gultai bija nozagts aprikojums. Es iegūlos tuvākajā brīvajā gultā (apakšējā) un izgāzos

tai cauri. Kad Kleopatra atnāca un mani pamodināja, es viņai to gultu salaboju. Otrkārt, nekāda naktskrekla uz spilvena nebija – tas bija ZEM spilvena. Es to apģērba gabalu nebūtu atradis, jo neguļu ar galvu zem spilvena – viņa man pati to savu vešīgu parādīja."